

Publicerad 2007-06-30 06:13 av Kaffefilter

Mitt bidrag i SVTs novelltävling \"slutet på historien\". Den kom inte med men jag vart nöjd i alla fall :)

Början kan du läsa här: http://www.svt.se/content/1/c6/78/16/40/READ_KHEMIRI.pdf

Mitt bidrag: \"Kontrollera allt.radera\"

Knogar som raspar över din dörr, ditt hjärta far upp i halsgropen. I den dunkla hallen där du fortfarande inte fått upp en enda lampa tassar du ut på tå, i dina mjuka tofflor, och lyssnar nyfiket med örat mot dörren. Om det funnits ett tithål skulle du kunna avgöra om det var din mamma eller lasermannen eller grannkvinnan som klagar på att du spolat vatten så sent. Du kan inte rå för det. Det är det enda som hjälper när väggarna vibrerar av Crescendo.

Två knogar mot trädörren och du vaknar upp från dina drömmar. Du trycker ner det tunga handtaget och lätt flyger dörren över tröskeln. Du tittar upp. Där du tittar finns ingenting. När du sänker blicken ser du en liten figur, dess huvud når din midja, dold av en mörkblå regnkappa med huva. Du hade förväntat dig en stor man med breda labbar, men knogar infattade i järn. Inte denna taniga, gamla, dammiga figur. Det är först när händerna sträcker sig efter huvan som du ser att det är en kvinna. Som om hon visste vem du var går hon förbi dig in i lägenheten och sätter sig i köket.

Du behöver inte presentera dig, hon kan redan ditt namn och hon säger det flera gånger efter varandra. Du kan inte ta ögonen från hennes djupt fårade ansikte, hennes grå ögon och hennes vita hår. Hon berättar om sin inspiration, alla de stora män med stora händer och alla de stora kvinnor med grova munnar. Isa, säger du först, sedan Ida. Hon reagerar inte. Det enda som rör sig i hennes ansikte när hon talar är den lilla munnen, ögonen ser stint ut i ingenting och huden hänger slappt vid kinderna. Du sätter på kaffekokaren och tar fram mockarutor ur frysen. De snurrar förväntansfullt inne i micron i takt med kvinnans röst. När hon talar kommer du på dig själv med att stanna upp och lyssna. Hennes röst låter som musik.

Du vet inte att grannarna fått nog och slagit nävarna i bordet över ditt ständiga hemmavarande. Att han aldrig kan få ett arbete och att han aldrig tar av sig den förbannade morgonrocken. Särskilt fru och herr Petersson med de små barnen kan inte stå ut längre. De små måste sova om nätterna och hans envisa spolande, talande kan de inte längre tåla. Den lilla flickan sover i sin vagn. De vill att polisen ska komma i sina uniformer, sätta honom i baksätet så att de slipper se hans nuna varenda gång de går förbi hans fönster. Det är ett störande element. Och de; osjälviska ända nere i skosulorna.

Du minns inte när de slutade ringa och skicka meddelanden. Nu finns det bara ett stort tomrum kvar. Du är envis och vet inte riktigt vad du ska förvänta dig av vänner du känt sedan du var liten. Årstiderna springer förbi dig. Brevet som du tidigare samlade på som om de var klenoder ligger i travar vid skohyllan. Tavlorna är dammiga, du minns inte när du borstade tänderna sist. På något sätt känns det som om kvinnan talar direkt till dig, som om hon kan se vad du tänker. Det spelar ingen roll för dig längre. Du låter henne sitta kvar och nämner ingenting om vad du tidigare tänkt om henne. Du tänker på det stora tunga pianot däruppe i sin ensamhet. Någon del av dig börjar sakna det.

Plötsligt vänder sig kvinnan mot dig och ser rakt in i dina ögon. ”Du ska inte fundera så mycket, det blir

ingen klok av.” Hon hostar i sin hand, torkar av sig på kjolen. Hon lägger händerna på bordet, på ringfingret sitter en vigselring. ”Du måste förstå, att livet aldrig blir så som man planerat. Mina händer värker men jag kan aldrig glömma den musiken vi lyssnade på när vi var lyckliga. Det är inte jag som spelar. Minnena spelar av sig själva. De vandrar genom väggar, tak och golv tills den hittar någon som vill lyssna.” Du vet inte vad du ska svara.

Karl Johansson går sin långsamma väg förbi mannens fönster i Den Lilla Staden. Han vrider på huvudet och ser mannen sitta där i sin ensamhet. Framför sig har han två koppar. Karl Johansson spottar på marken och undrar hur galna människor kan gå mitt ibland oss som vanligt folk. Mannen skrattar för sig själv inne i sitt kök. Vad har han att skratta åt? Sitt eget elände. Karl Johansson, far åt två söner, med ledgångsreumatism och dålig rygg blir arg och förbannar alla dessa jävlar som förpestar världen med sin sjukdom.

Du går ut genom ytterdörren, trampar uppför betongtrappan tills du når den låsta dörren. Hon har gett dig nyckeln och om hon inte hade gjort det hade du använt kofoten du har i handen. Dörren låses upp med ett litet klick. Det luktar rengöringsmedel och målarfärg. I din luggslitna morgonrock anländer du. Förutom pianot som står vid fönstret finns här inga möbler och dina steg ekar när du går. Ljudet från pianot är öronbedövande i tystnaden. Du minns hur dina ögon blödde och hur ditt huvud dunkade när musiken tog för sig. Hur de sköna tonerna blev till skrik och stön. Ute på gräsmattan sitter familjen Ekberg och Petersson och fikar. Deras små barn leker, springer, stojar i den varma solen. Du kan se dem från fönstret, utan att du behöver anstränga dig.

Den söta saften smakar bra och de trötta barnen dricker glupt ur sina färgglada muggar. Ett ögonblick senare avbryts deras prat av ett högljutt brak och de tror inte sina ögon när delar av ett piano kastas, en efter en, från en av balkongen på andra våningen. Där kommer tangenter, ett sidostycke, allt dimper högljutt ner i det gröna gräset. De sitter bara och tar emot de ljuden som pianot framkallar när det möter marken. Deras stora ögon, deras vita hud och de svarta pupillerna. Aldrig mer några sköna toner.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kaffefilter med Poeter.se id #15891 innehar upphovsrätten